

DREPTUL ȘI BIROCRAȚIA.

Sau: Este necesară repetiția?

Referat constatator

Emil Wagner, pășit

Toată stima și considerația pentru corpul de funcționari publici care, aplicând Legea, ajută zeci de mii de petiționari în rezolvarea problemelor acestora.

Legea este însă uneori susceptibilă de interpretări, dar instrucțiunile de aplicare a Legii sunt o adevărată pacoste.

Mai trăim, din păcate, epoca în care „seful gândește pentru subordonat” specifică marilor dictaturi, recte a lui Stalin, Hitler sau Ceaușescu. Funcționarul se consideră apărut de răspundere atât timp cât respectă în literă, **nu Legea pe care dese ori nici nu o cunoaște, ci a instrucțiunilor de aplicare a ei** emisă de multe ori de persoane interesate sau de competență discutabilă.

Până când ? Cât va mai dura tranziția, în special în asumarea răspunderii, complet inexistentă la majoritatea absolută a funcționarilor publici ? Pe când vom lucra ca în restul Europei fără Instrucțiuni de aplicare a Legii ?

Legile regimului comunist de tristă amintire cuprindeau o „expunere de motive” din care ori ce funcționar putea să înțeleagă de ce și cum să aplice Legea. Actuala „Mare Adunătură Națională” nu mai este capabilă oare să explice ce vrea prin noua Lege?

Nu este necesar să ai calități de cercetător pentru a culege o întreagă gamă de spețe în care birocrația se pretinde în drept să ceară **repetiția la infinit** a așa ziselor „dovezi”.

La concret:

În anul 1886 domnul Gustav Müller cumpără de la domnul Alfred Einstein imobilul situat în

Actul respectiv poartă atestarea notarială.

Prezentarea în original a actului de mai sus presupune:

*Domni Einstein și Muller, **născuți, încă în viață**, s-au prezentat personal în fața unui notar care i-a legitimat. Notarul s-a convins apoi că domnul Einstein este proprietar al imobilului ce urma a fi tranzacționat. În consecință redactează sau dă citirii actul tranzacției apoi atestă depunerea semnăturilor olografe ale părților.*

Funcționarii anului 2007 cer însă, **potrivit instrucțiunilor de aplicare a legii**, actele de naștere și moarte ale părților precum și dovada că actualul proprietar este proprietar. O repetiție absurdă.

După moartea domului Muller, prin 1900, soția sa acceptă tacit moștenirea și achită conștiincios toate taxele aferente ei.

Timpul trece cu războaie și alte cataclisme, dar imobilul rezistă, nu și proprietarii săi. Potrivit uzanțelor moștenirea se perpetuă prin acceptare tacită și plata taxelor. Prin minune imobilul scapă de naționalizări până în 1974 când este expropriat în vederea construirii unui bloc pe amplasamentul său. O mare parte din teren a rămas liber după construcția blocului, și a devenit, cu sau fără aprobări, loc de parcare pentru locatarii blocului.

În revendicarea terenului rămas liber, potențialii moștenitori ai imobilului au deschis succesiunea.

Prin certificate de moștenitor separate, imobilul trece succesiv din proprietatea Georgetei Muller în proprietatea Angela Berbier fiică, apoi Margareta Wagner fiică și în final Emil și Alfred Wagner fii. În cadrul succesiunii notarul a cerut organelor competente și a obținut toate actele de stare civilă care dovedesc arborele genealogic. În dovedirea masei succesoriale a fost suficient actul de cumpărare al străbunicului Muller menționat mai sus.

În fața notarului este logic să te prezinți cu actele de stare civilă (naștere, căsătorie la schimbarea numelui, moarte). Corelând aceste acte notarul emite actul de succesiune cu puterea actului de proprietate. Este însă absurd ca un funcționar al primăriei, fie ea chiar a municipiului, să ceară actele de care s-a servit notarul la eliberarea certificatului său. **Din nou repetiție cauzată de incompetența emitentului de „instrucțiuni de aplicare a legii”. Oare ?**

Cinci zeci de mii de petenți își pretind drepturi justificate asupra proprietăților preluate abuziv de instauratorii socialismului comunist. Cinci zeci de mii au fost în 2001 la termenul limită de depunere a notificărilor numai în București. Cinci zeci de mii mai sunt și astăzi în 2007. Probabil cinci zeci de mii vor fi la finele deceniului și, de ce nu, la finele secolului. Si ne mirăm de ce sunt necesare „**instrucțiuni de aplicare a Legii**”? Este clar că nu poate fi vorba de incompetența câtorva funcționari superiori care emit aceste „**instrucțiuni de aplicare a Legii**”

Caută nod în papură. Legea este bună, dar noi nu avem momentan și nici în perspectivă posibilitatea să o aplicăm! Spune, mai mult sau mai puțin în clar „**instrucțiunea de aplicare a Legii**”. Și funcționarul public, trecând peste conștiința sa, considerându-se acoperit de **instrucțiunile de aplicare a Legii** semnate de șefi nici nu mai citește Legea. Este preocupat de „**nodul în papură**” de aplicat speței. Primul este „lipsa de timp”. **Cum să rezolv simultan cinci zeci de mii de petiții? Doar fiecare pretinde să înceapă cu cererea lui!**

În aparatul birocrăției argumentul invocat este cât se poate de convingător și acceptat de șefi.

Ce este de făcut?

Bani pentru despăgubiri nu sunt căci încă nu s-au umplut cele buzunare fără fund. Le știm noi care!

Terenuri libere ar fi. Dar trebuie întâi săturată pofta clientelei politice. Restul se vor împărți petenților mai pe la paștele cailor.

Păi atunci de ce s-a dat **Legea 10** ? Pentru că dă bine la alegători !

Și vin noi alegeri. Și vin noi (mai degrabă înnoite) promisiuni. Și rămân toate o apă și un pământ, să nu le zicem minciuni.

Vor fi date noi Legi. Dar și noi instrucțiuni cu o nouă formulă pentru „**nod în papură**”

Și la vară va fi cald și bineeeee!